

Videnskabelig uredelighed og intellektuel korruption på moderne universiteter

Kronik.

Helmuth Nyborg

Prof. Emer., dr. Phil.

helmuthnyborg@msn.com

Ny internationale analyser viser, at moderne universiteter typisk rejser sager om videnskabelig uredelighed, på grundlag af personlige hævnmotiver, venstre-orienterede synspunkter, eller positiv "branding". Nyborgsagen på Aarhus universitet er et godt eksempel på denne form for intellektuel korruption..

Videnskabshistorien viser, at der til alle tider har været forskere, som faldt for fristelsen til at snyde på vægten. Det er vigtigt at afsløre denne uredelighed, så respekten for god forskning kan opretholdes. Spørgsmålet er bare, hvem der bedst kan afsløre den? Internationale analyser viser, at universiteterne ikke er de bedste, fordi fremherskende politiske orientering, kollegiale hævnmotiver, og ledelsens desperate ønsker om positiv "branding" ofte påvirker sagsforløbet uheldigt (Nyborg, 2011, i trykken). Tidligere direktør for Forskningsstyrelsen, Jens Morten Hansen mener også, at uredelighedsundersøgelser bør fjernes fra universiteterne (Ingeniøren, 18. februar 2011)

Adfærdsforskningen er særlig interessant i forbindelse med politisk orientering og branding. Her er det nemlig således, at projekter, der bygger på ideen om det samfundsskabte menneske og menneskenaturens plasticitet, eller på ideen om lighed, sjældent giver anledning til mistanker om videnskabelig uredelighed. Projekter om social arv og ubegrænset øgning af uddannelseskompetencer kan f.eks. totalt negligere arvelighedsundersøgelser, der lodret modsiger deres konklusioner - hvilket er videnskabelig uredeligt. Omvendt giver projekter, der dokumenterer solide individuelle, gruppe, og tværnationale forskelle i intelligens eller personlighed - og som sætter resultaterne ind i en adfærdsgenetisk forståelsesramme - påfaldende ofte anledning til mistanke om uredelighed, selv på universiteter, der i samme åndedræt bedyrer sin uforbeholdne støtte til forsknings- og ytringsfrihed. Hvorfor denne forskel?

Analyserne antyder, at forklaringen ligger i, at det overvejende er venstreorienterede akademikere (VA), humanistiske ligeretsforkæmpere (LF), og politisk korrekte medier, der rejser mistanker om uredelighed i de sidstnævnte projekter (Nyborg, 2003; 2011. Ledende amerikanske VAere (eksempelvis Steven Jay Gould og Richard Lewontin) medgiver helt åbent, at de føler en stærk moralsk forpligtelse til at afsløre uredeligheden bag enhver biologisk forskelsrapport. Derfor laver de først en "moralisk læsning" af forskelsrapporter, baseret på oplevet solidaritet med de svage og ud fra overbevisningen om at, i et ideelt samfund er alle lige. De tolker samfundsmæssige uligheder som tegn på, at nogen uretmæssigt har diskrimineret andre og de mener, at det er politisk uretfærdigt og moralsk forkasteligt at rangordne mennesker efter arvelige træk. De forskere, der alligevel gør det, er videnskabelig uredelige. Det er derfor nødvendigt, at finkæmme alle forskelsrapporter med det formål at miskreditere data, så tvivl om metoden, afvise konklusionerne, mistænkeliggøre generaliseringerne og betvivle forskerens motiver, alt bedømt ud fra urealistisk høje kvalitetsstandarder. Uafhængige rapporter, der støtter forskers forskers konklusioner kan roligt negligeres, da de jo blot viser hen til yderligere moralsk forfald, uredelighed, og lav videnskabelig

standard. Efter denne tur i moral-møllen kan al forskelsforskning miskrediteret og forskeren afskediges, isoleres fagligt, trues på ære og værdighed, eller manes til tavshed.

LFerne nærer dog ikke større moralske skruler. Som pragmatiske opportuniste glæder de sig tilmed over dokumentation af store køns- og racemæssige uligheder; det øger motivationen til at fjerne dem gennem kvoter, agitation, og ”affirmative action”. Fælles for LFere og VAerere er, at de ikke går af vejen for at kompromittere adfærdsgenetikere ved grov misinformation og løgne.

Det er her den såkaldte Helmuth Nyborg-sag fra 2002 på Århus Universitet om gennemsnitlige kønsforskelle i intelligens kommer ind i billedet. Selv i dag, 9 år efter sagens begyndelse, 5 år efter at Udvalget Vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU) frikendte Nyborg for uredelighed, og 4 år efter at han forlod universitetet på grund af alder, ser forhenværende institutleder, professor dr. Phil. Jens Mammen, fortsat anledning til at opretholde sin beskyldning om, at han er videnskabelig uredelig. Senest gør Mammen offentligheden opmærksom på de væsentlige lighedspunkter der er mellem den løbende Penkowa-sag og Nyborg-sagen. Københavns Universitet har som bekendt politianmeldt Penkowa for bedrageri og dokumentfalsk (www.videnskab.dk; marts 2011), og Helmuth Nyborg sagen: ”... har en del ligheder med Penkowa-sagen, uden dog at ende hos politiet”. Også den ”... kørte helt af sporet i flere år under et par svage rektorer, der forsøgte at kvæle den ...”. Hertil kommer, at ”... en indbringelse af [Nyborg] sagen for UVVU med et problematisk resultat var med til at forkludre den”.

Mammens pointe er således, at Nyborg stadig må anses for uredelig og når hans sag ikke endte hos politiet skyldes det, at flere svage rektorer og en dekan, svigtede! Han præciserer, at Penkowa- og Nyborg-sagerne begge handler om ”... mangelfuld og tilbageholdt forskningsdokumentation” og at ”ledelsen ikke varetager sit ansvar idet rektor Henning Lehman pressede sin daværende dekan Christian Sidenius til at lukke den”. Da Sidenius kort tid efter bliver rektor, lukker han sagen ”... så effektivt ned, at han må gå imod en afgørelse i sit eget praksisudvalg.” Først da ”... Sidenius afløses som rektor af Lauritz Holm-Nielsen, bliver sagen behandlet ansvarligt, og Helmut (sic!) Nyborg bliver året efter suspenderet fra sin stilling! Sagsgangen viser ”... at det har været svært for nogle svage rektorer at holde fast i deres ansvar over for den internationale forskerverden og for forskningens kvalitet i henhold til universitetsloven.” Mammen kritiserer samtidig UVVU, der ”... næppe kan varetage sin opgave i forhold til forskningen”. Han bebrejder universiteternes embedsværk, hvor ledelsens nærmeste juridiske rådgivere ”... åbenlyst ...” havde et medansvar i ... Nyborg-sagens første akt” bl.a. fordi ”... den enkelte forsker stort set kan sige, hvad der passer ham/hende ude og hjemme, medens den ansættende myndighed er bundet af en tavshed ...”. Endelig kritiserer han pressen, idet ”Den går ind i sagen ”... ud fra de smuler, der blev kastet til den.”

”Der skal en stærk leder, med klart forskningsmæssig fokus, til for at stå imod.”, siger Mammen. Det beviser han selv ved at han, i kraft af universiteternes lodrette ledelsesstruktur, kunne ignorere, at 8 ud af 10 af hans professorkolleger klagede til rektor over hans sagsbehandling, og at hele den internationale forskerverden kritiserede sagen i voldsomme vendinger og skrev til rektor, at der klart var tale heksejagt.

Hvad ligger der bag Mammens påstand om, at flere svage rektorer og en dekan svigtede forskningen i Nyborg-sagen? Det viser sig, at hans påstand hviler på grov misinformation, løgn, og fravær af præcise formelle regler for publikation.

Således påstod journalist Mona Samir (Politiken den 7. januar 2002) først, at Nyborg havde sagt, at mænd er 27% klogere end kvinder. Det stod ikke i noget om i de udkast han godkendte den 4. januar 2002 - og heller ikke i de datablade Politiken fik tilsendt. Undskyld, sagde hun så til Nyborg, men hun

”glemte” bare at fortælle sit blad og andre om fejlen. Det fik den pudsige effekt, at Politiken senere (juni 2002) angreb Nyborg i en dobbelt-spaltet leder – ”G for galskab”: Først påstår Nyborg, at intelligensforskellen er 27%, men så blev han tvunget til at nedjustere til 5%! (I øvrigt udtrykkes IQ forskelle ikke i procenter). Politikens løgne huserer stadigvæk. Forleden skrev den prisbelønnede journalist, Dorthe Toft, i en kronik i Berlingske Tidende (16. februar 2011), at Nyborg havde haft Politikens 27% artikel ”... til gennemsyn, *oplyser journalisten Mona Samir til mig*” (min fremhævning). Toft lyver lystigt videre når hun skriver, at ”en af mine [Nyborgs] stærke fortalere ”... fastholder sin påstand, da jeg kontakter ham”. ”Fortaleren” fortæller, at Toft aldrig har kontaktet ham.

Næste misinformation er kandidatstipendiat Pia Ankersen, Aarhus Universitet, ansvarlig for. Hun klager til universitets praksisudvalg over, at Nyborg nægter at samarbejde med hende og at hun ikke kan få adgang til datamaterialet. Sandheden er, at Nyborg fra første færd (januar 2002) lovede hende - og alle andre - fuld dataindsigt. Politiken havde, som sagt, allerede fået disse data i forbindelse med Samirs artikel, men det enorme mediehalløj gjorde det klart, at data fremover kun burde udleveres ledsaget af udførlige kommentarer. Dette var imidlertid fysisk umuligt på det tidspunkt, hvor Nyborg kæmpede med et manuskript til en meget stor international bog om IQ med snæver deadline. Han fandt dog tid til i ikke mindre end fire emails at opfordre Ankersen til samarbejde. Dem svarede hun aldrig på. Hun havde også ”glemt” dem, da hun sendte sin klage til praksisudvalget, ligesom hun glemte at fortælle udvalget, at Nyborg et halvt år forinden havde sendt hende et omfattende kapitel med tabeller og figurer, og bedt indtrængende om hendes kommentarer. Til udvalget sagde Ankersen blot, at hun ikke ”troede”, at det var relevant for sagen så hun havde lagt det til side! På den baggrund skriver praksisudvalget til rektor, at Nyborg ikke har overholdt god forskningsskik og videnskabelig praksis, og anbefalede en påtale. Forelagt alle relevante kendsgerninger besluttede daværende rektor Niels Sidenius, at hans endelige stillingtagen ville afhænge af, om kønsforskeren rapporten kunne publiceres i et professionelt fagtidsskrift ud fra den betragtning, at en forsker må gives rimelig tid til publikation. UVVU har i øvrigt fastslået, at der ikke eksisterer formelle regler for publikation af data, men dette generer åbenbart ikke stærke praksisudvalg. Det er udmærket, at Jens Mammen, som medlem af det forgangne Danmarks Kommunistiske Parti, hylder stærke ledere – løgnagtige eller ej – men Nyborg-sagen ser en stærk og saglig rektor, der ikke belønner løgne og forglemmelser, men ønsker at beskytte sine medarbejdere mod dem og samtidig vil holde forskerfanen højt.

Når vi nu taler om løgne, så står professor Jens Mammen selv for den værste. I en kronik i Jyllandsposten *Vildledning i Helmuth Nyborg sagen* (9. juli 2007) fastholder Mammen ikke blot sin oprindelige anklage om videnskabelig uredelighed, men præciseret tilmed den primære årsag til, at han ikke kan anerkende UVVUs frikendelse af Nyborg. Nyborg har nemlig fortiet overfor rektor, dekanen, praksisudvalget, fagtidsskriftet, UVVU, og offentligheden, at nøgenfotografering var en uomgængelig betingelse for deltagelse i hans skoleprojekt, anfører Mammen. Man må forvente, at dette udvælgelseskriterium vil sortere drenge og piger forskellige og dermed introducerer en ukontrolleret (og i princippet ukontrollabel) undersøgelsesskævhed. Projekt giver derfor IQ forskelle som er meningsløse. Alene af den grund er Nyborg, trods UVVU frikendelsen, videnskabelig uredelig og hans resultater er utroværdige og værdiløse. Dekan Svend Hylleberg er også en stærk og handledygtig leder. Uden selv at gøre det mindste forsøg på at kontrollere den alvorlige anklage skriver han sporenstregs til den lige så stærke og handledygtige rektor Lauritz B. Holm-Nielsen, at Nyborg er videnskabelig uredelig, og indstiller at han på denne baggrund suspenderes med omgående virkning og straks rydder sit kontor.

Mammens altafgørende løgn består i, at nøgenfotografering aldrig har været en betingelse for deltagelse. Halvdelen af børnene ønskede ikke at blive fotograferet, og det blev de så heller ikke. Interessant nok gør dette faktum det muligt efterfølgende at kontrollere om Mammens gætterier om, at fotograferingen

skævvrider projektet og giver data man ikke kan stole på, er korrekte. Analysen viser, at Mammens ubegrundede spekulationer er forkerte. Fotograferede børn adskiller sig hverken med hensyn til køn eller intelligens fra de, der blev fotograferet.

Det er med andre ord professor Mammen, der er videnskabelig uredelig ved gennem grov misinformation at udnytte sin stilling som ansvarlig institutleder til at få en kollega, der gennem mange år har udtrykt dyb mistillid til hans faglige ledelse, suspenderet. Det virker derfor ufrivillig komisk, når Mammen i Kristeligt Dagblad den 24. juni 2008 præsenterer sig, som en der "... har førstehåndskendskab til historien og specielt har kendskab til den sag ..." og når han indleder sin seneste kronik, hvor med ordene: "Det følgende er et forsøg på at højne informationsniveauet en smule".

Derimod er der ikke megen komik i, at han år efter år fortsætter med at misinformere offentligheden om, at "Nyborg ... har givet usandfærdige og vildledende oplysninger om tilblivelsen af sine data, og forsøgspersoners udvælgelse, om de prøver og undersøgelser, som de er blevet udsat for mm.. Som et af flere eksempler på dette kan nævnes, at Nyborg blandt de udvalgte skolebørn og unge *kun* har undersøgt de drenge og piger, som var villige til at lade sig fotografere nøgne fra tre forskellige vinkler" (min fremhævning).

Mammen er ikke længere institutleder (en fortsættelse ville være umulig, idet den nye stillingsbeskrivelse kræver international forskererfaring). Han har trukket sig fra praksisudvalget, fra UVVU, og fra Aarhus Universitet. Hans mangeårige personlige hævn tog er derfor nu reduceret til misinformation og rene slibrigheder i pressen. I forbindelse med nøgenfotograferingen udtaler han således til Avisen.dk (10. juli 2007): "Jeg kan konstatere at han [Nyborg, min tilf.] ikke har rapporteret at have brugt billederne videnskabeligt, så hvad de er blevet brugt til, ved jeg ikke". Den saftige historie tog "Se og Hør" også op. Den underkendte, men stærke dekan Svend Hyllebergs holder sig heller ikke for god til insinuationer i pressen. Til ForskerForum (2006-2007, september 2007) siger han således, at "...Nyborgs forhold til race og intelligensnetværket er ikke ny viden for ham, selv om jeg ikke var klar over at Nyborg var med i den klan, da sagen startede ...". Det er samme stærke og resolute dekan der tidligere fortalte tidligere pressen, at Nyborg målte penis i projektet, hvad han rent faktisk ikke gjorde.

Både dekan Hylleberg og Mammen drager inspiration fra en anden VAer på Aarhus Universitet, lektor Morten Kjeldgaard. På hjemmesiden www.eugenik.dk har Kjeldgaard siden 1997 smædet stort set alle ledende internationale intelligensforskere og deres kongresser med udtryk som "Videnskabelig fup", "Pseudo-videnskab", "Fupmagere som Helmuth Nyborg og hans kumpaner ..." og "... forskning der fandt sted under Hitlers og Stalins terrorregimer" (se www.helmuthnyborg.dk for detaljer). Til Information (24. juni 2008) tilføjer Kjeldgaard noget ondsindet, at "Havde Nyborg taget sine egne eugeniske synspunkter alvorligt, burde han have undladt at avle børn i hans fremskredne alder ... da børn af aldrende forældre (>35) har lavere intelligens ... og ... stærkt øget risiko for at lide af autisme ..."!

Den stærke rektor, Lauritz B. Holm vil ikke, trods opfordring, skride ind over for sådanne nederdrægtigheder, men opretholder fortsat anklagen om et totalt meningsløst og dårligt dokumenteret projekt. Tværtimod udtaler han til JyllandsPosten, at han først og fremmest må tage hensyn til det billede universitetet viser overfor offentligheden, og først i anden række tage hensyn til forskningen. Det er her værdikampen og begrænsningen i forsknings- og ytringsfriheden på Aarhus Universitet, stikker sit hæslige hoved frem. At Nyborg-sagen hele tiden drejede sig om værdier bliver også underbygget, når man læser institutleder, professor Jeppe Jeppesen begrundelse for afslag til Nyborg om emeritus status ved Psykologisk

Institut: ”Vi har ikke fælles værdier og jeg [Nyborg; min tilf.] passer ikke ind i det billede som instituttet ønsker at give omverdenen”.

Aarhus Universitet praktiserer, med andre ord, ikke blot Berufsverbot med rektors, dekanens og forskellige stærke institutlederes billigelse, men udviser derudover tegn på udbredt VA inspireret intellektuel korrupsion, hvor empiriske data bliver til værdier, videnskabelige teorier til ideologier, og hvor socialistisk moral-læsning styrer universitetets ønsker om positiv ”branding”. Dette burde have medarbejdernes og de studerendes fulde og udelte bevågenhed.

Referencer

Nyborg H. (2003). The sociology of psychometric and bio-behavioral sciences: A case study of destructive social reductionism and collective fraud in 20th century academia. In Nyborg H. (Ed.), *The scientific study of general intelligence: Tribute to Arthur R. Jensen* (pp. 441-501). Amsterdam: Pergamon.

Nyborg, H. (2011). The greatest collective academic fraud in the 20th century: The destruction of differential psychology and eugenics”. *Mankind Quarterly, Spring Term Issue*.

Note: Termen ”kollektiv” antyder her, at de enkelte aktører ikke nødvendigvis bedrager i juridisk forstand men snarere, at aktørerne kollektivt bidrager til den udbredte akademiske korrupsion på moderne universiteter (Gottfredson, 1998). Enkelte modstandere af forskelsforskningen bevæger sig dog i deres iver over i kategorien af egentlig videnskabelig uredelighed.